

Зарадвалъ се плъхътъ и отишелъ да търси конецъ, безъ да знае какво зло му крои жабата — жаба кекерица. Намѣрилъ той конецъ, вързалъ прѣдния си кракъ за задния на жабата и се приготвилъ за пхтъ.

— Готовъ ли си? извикала жабата, като се надвѣсила надъ рѣката.

— Готовъ съмъ, отговорилъ плъхътъ.

И заплавала жабата, като повлѣкла подирѣ си и плъха. Плувала, плувала, стигнала до срѣдата на рѣката и се спрѣла.

— Чакай, рекла, да се отърва веднажъ за винаги отъ този циганинъ плъхъ и се шибнала бърже къмъ дъното на рѣката, дано го удави. Спустналъ се къмъ дъното и плъхътъ, но слѣдъ малко изкочилъ надъ водата заедно съ жабата. Пакъ се гурнала жабата къмъ дъното на рѣката, та завлѣкла съ себе си и плъха. Но слѣдъ малко той пакъ изкочилъ отгорѣ, като измъкналъ и жабата. Тѣй се борили тѣ нѣколко минути.

Ала прилетѣлъ въ това врѣме щъркъ и, като видѣлъ плъха надъ водата, спустналъ се да го хване. Хваналъ той плъха и го понесълъ къмъ гнѣздото си. Съ него понесълъ и жабата, която се люшкала изъ въздуха като махало на стѣненъ часовникъ.

Когато отлетѣлъ на гнѣздото си, щъркътъ видѣлъ, че около плъха подскача и жаба. Оставилъ той плъха и закълвалъ жабата. Въ това врѣме плъхътъ се отскубналъ отъ конца и избѣгалъ пакъ въ дупката си.

